

[Indenrigs- og boligministeren.]

tioner i sin tid overtog ejendomsret eller rådighedsret over de objekter, som loven beskæftiger sig med.

Man vil af de tal, jeg har nævnt, se, at der er en meget betydelig tilbagegang i virksomheden på dette område. Det antal sager, som endnu er tilbage, er meget beskedent i sammenligning med, hvad der oprindeligt har været at behandle. Der er ialt behandlet 75 000 sager, siden kontoret blev oprettet i 1942—43. En væsentlig del af disse sager blev naturligvis behandlet endnu under besættelsen, men alle tilbagebetalingssagerne ligger især koncentreret i tiden efter besættelsen. Kontorets virksomhed er i det hele taget stærkt aftagende, og som jeg kunne oplyse det høje ting om i går, er det nu således, at man venter, at kontorets arbejde kan være afsluttet med udgangen af indeværende år. Det er ikke hermed sikkert, at udvalgets arbejde vil være afsluttet, fordi der godt kan ligge enkelte sager, og især sager af større betydning i økonomisk henseende, som udvalget fortsat må beskæftige sig med, men nogen egentlig administration vil det formentlig ikke være nødvendigt at stille bag udvalget efter dette tidsrum.

Til belysning af virksomhedens tilbagegang skal jeg nævne, at medens man i det første halvår af 1948 havde et antal udgående skrivelser på 14 278, er tallet for det sidste halvår af 1950 — eller rettere for de sidste 5 måneder af dette halvår — faldet til 2 041, og på samme måde er henvendelserne udefra i stadig tilbagegang.

Alt dette skulle give os forhåbninger om, at det traditionelle tilsagn, som enhver indenrigsminister gennem de senere år har givet om, at denne midlertidige indkvarteringslov inden ret længe kan bringes til ophør, er der denne gang udsigt til at få opfyldt. Der er dog her et forbehold, nemlig dette, at først når vi, således som jeg oplyste i går, kender omfanget af Danmarks forsvarsordning og -opbygning, vil det være muligt at disponere over den del af de beslaglagte arealer, som det danske forsvar i øjeblikket har overtaget til eje eller rådighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i midlertidig lov af 3. februar 1950 om tillæg til lov om banker.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 273).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Weikop): Jeg skal tillade mig for det høje landsting at anbefale forslag til lov om ændring i midlertidig lov af 3. februar 1950 om tillæg til lov om banker i overensstemmelse med vedtagelsen i det andet høje ting.

Under de forhandlinger, der er blevet ført mellem finansministeriet og bankerne om disses medvirken ved gennemførelsen af loven om tvungen opsparing, forekom der fra bankerne visse betænkeligheder ved at skulle modtage de opsparede beløb, idet disse beløb forøger bankernes samlede forpligtelser og derved forrykker det bestående forhold i bankens egenkapital og dennes samlede gælds- og garantiforpligtelser. Der er herom i banklovens § 7 givet den bestemmelse, at egenkapitalen skal udgøre mindst $\frac{1}{10}$ af bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser af enhver art, og i § 13 er det bestemt, at af den del af årets nettooverskud, som ikke medgår til dækning af muligt underskud fra tidligere år, skal der, medmindre egenkapitalen udgør mindst 15 pct. af bankens samlede gælds- og garantiforpligtelser, henlægges årligt mindst 20 pct., og således at mindst 15 pct. henlægges til reservefonden. På disse uheldige følger for banken vil der kunne rådes bod, hvis man tillader, at den bundne opsparing ikke skal influere på beregningen af, om en bank opfylder kravene i banklovens §§ 7 og 13.

Ganske vist hjemler loven om banker ved § 7 en adgang for ministeren for handel, industri og søfart til at regulere forholdet ved enkelt dispensationer, men dels er der ikke den samme adgang for ministeren til at dispensere fra § 13, dels har bankerne